I Provindserne.

Comedie i 4 Akter efter Picards "la petite ville."

Kjøbenhavn.

Boghandler V. Pios Forlag.

Sally B. Salomons Tryk.

1863.

Personerne.

Desroches, en ung Pariser.
Delille, hans Ven.
François Riflard.
Fru Senneville.
Fru Guibert.
Flore, hendes Datter.
Paul Vernon.
Constance, hans Søster.
Pierre, Tjener hos Desroches.
François, Tjener hos Fru Guibert.

Første Act.

Scenen forestiller et Landskab, i hvis Baggrund der sees en lille By.

Første Scene.

Desroches. Delille. Pierre.

Pierre (udenfor Coulisserne).

Jeg kunde ikke gjøre for det, det var ikke min Skyld, Herre; jeg var falden i Søvn paa Hesten.

Desroches (kommer hurtigt ind).

Falden i Søvn! Skal en Postillon sove? Vælte og brække et Hjul paa saadan en Vei!

Delille (træder ind).

Naa, naa! kjære Ven! der er jo ikke skeet nogen Ulykke; Du slap jo heelskindet derfra.

Desroches.

Ja, det manglede blot, at jeg skulde have brækket et Been.

Delille.

Det kunde jo aldrig have skeet paa noget beleiligere Sted; ligeudenfor Porten af den lille By, jeg har talt til Dig om. Vi have jo Anbefalingsbreve med til flere af Beboerne, som vi rigtignok ikke havde tænkt paa at benytte, men nu træffer det sig jo meget heldigt.

Desroches.

Javist! Og spilde en heel Dag her! Du tager virke=

lig Sagen med en Rolighed, som forbauser mig. Men var Du ligesaa begjærlig som jeg efter at komme langt, langt bort fra dette troløse Paris, vilde Du nok komme til at føle, at den mindste Forsinkelse er utaalelig, og at jeg har Grund til at være rasende derover. (Betragter Landskabet gjennem sin Lorgnet). Forresten lader det til at være en smuk Egn denne, saavidt mit daarlige Syn tillader mig at see den.

Delille.

Ja, var det ikke det, jeg sagde? Seer Du den lille By i Baggrunden og Aaen, der løber forbi den.

Desroches.

Ja! og den smukke Eng dernede.

Delille.

Og den store Skov, som skjærmer den mod Stormen.

Desroches.

Naturen synes ret at have gjort sig en Glæde af at forskjønne og beskytte denne lille By. Her er det maaskee, vi først skulle nyde den sande Lykke og Tilfredshed.

Delille.

See, see! Jeg troer, at Du bliver Enthousiast. Du er en sand Original, stakkels Ven; den mindste Ubehagelighed kan gjøre Dig rasende, men Du bliver ligesaa hurtigt god igjen og begeistret for den første, den bedste Gjenstand!

Desroches.

Det var urigtigt af mig, ikke sandt? at jeg saaledes pludselig brød med Din smukke Cousine, Madame Belmont, som jeg destoværre elsker endnu, den Utaknemmelige! Urigtigt, at jeg reiser bort for at løsrive mig fra denne uværdige Kjærlighed? Jeg har jo ikke med mine egne Øine seet hende coquettere med en ung, ubekjendt Officeer ved den Fest, jeg var dum nok til at give Dagen før Afslutningen af vor Ægteskabscontract. Jeg overraskede hende jo ikke i en tête à tête med deu samme unge Mand, vel?

Delille.

Det er altsammen kun et Skin, som er hende imod. Min Cousine er i Besiddelse af Alt, hvad der kan gjøre en Mand lykkelig: Ungdom, Skjønhed, Formue og en fortræffelig Characteer, og Alt dette viser Du fra Dig som en Afsindig uden saa meget som først at spørge om, hvem denne unge Militair var.

Desroches.

Det er fordi jeg har Verdenserfaring. Paris er kun opfyldt af Intriganter, Slyngler, Spillere, Coquetter og Pryder, som jeg nu flygter fra for langt borte i en eensom Egn at finde sand Dyd og sand Lykke.

Delille.

Ja, er det det, Du reiser efter, er jeg bange for, Du kommer til at reise langt. Derfor vil jeg ikke paastaae, at det aldeles ikke findes; men Du er saa vægelsindet. Hvad Du finder Behag i idag, spotter Du selv over imorgen. Som ung, rig og Din egen Herre er Du netop skabt til at blive lykkelig med min Cousine, om hvis Uskyld jeg er overbeviist. Du, der var en Beundrer af Paris, som ikke kunde forstaae, at Nogen et Øieblik kunde forlade det, Du reiser nu, uden andet Maal end at komme saa langt bort derfra som muligt. Nu vel, jeg ledsager Dig, men sværger rigtignok ikke som Du paa, aldrig at ville se dette Paris igjen, hvor ogsaa jeg er bleven bedraget, har mødt baade Slyngler og Coquetter, men uden derfor at afskye det, da jeg veed, at man træffer dem ligesaa godt andre Steder som her.

Desroches.

Det er dog et stærkt Stykke! Jeg vil aldeles ikke opkaste mig til Forsvarer af Landlivet, men troer Du virkelig, at der for Exempel findes ligesaa megen Fordærvelse, ligesaa mange Intriguer og Bagvadskelser i denne lille By, hvis pittoreske Beliggenhed vi nyligt beundrede, som i Paris?

Delille.

Ligesaa meget? Nei tvertimod, meget mere. Lasterne ere de samme og utaaleligere, jo mindre de Gjenstande

ere, de have kastet sig over. Jeg kjender ikke et Menneske her, har aldrig været her før, og dog forekommer det mig allerede som jeg kan opdage Forfængelighed hos dens Mandfolk, Prætensioner hos Qvinderne, Jalousie blandt Familierne, Ærgrelse over ikke at være i Paris, smaalig Ærgjerrighed, Coquetteri hos dens unge Piger, daarlig og latterlig Tone i Familiernes Indre; kort sagt: Misundelse, Jalousi, Had og Bagtalelse, og det i en forstørret Grad af Kjedsomhed og Mangel paa Beskjæftigelse.

Desroches.

Og mig aner det, at vi komme til at tilbringe et Par særdeles nyttige og behagelige Timer her. Lad os nu blot see at finde En, som kan vise os den korteste Vei (Man hører et Geværskud). Hvad skal det betyde?

Delille.

Det vilde være morsomt, om vi skulde blive overfaldne af Røvere lige udenfor Porten af denne By, som Du anseer for et Tilflugtssted for den sande Dyd og Lykke.

Riflard (mellem Coulisserne).

Apporte, Apporte, Carro! Bravo, min Tøs.

Delille.

Det er jo en Jæger.

Anden Scene.

De Foregaaende. Riflard.

Delille (til Riflard.)

Min Herre — —

Riflard (vender sig om.)

Om Forladelse, mine Herrer, at jeg ikke saae Dem strax. Hvormed kan jeg være Dem til Tjeneste?

Desroches.

Er De saa god at sige os den korteste Vei til Byen?

Riflard.

Ah! de ere Fremmede her paa Egnen og gentile Cava=

lerer, ja, mit Øie bedrager mig aldrig. Jeg boer selv i Byen og skal med Deres Tilladelse have den Ære at ledsage Dem derhen.

Desroches.

Meget forbunden. (Til Delille) Det er en særdeles vakker Mand og ligner Egnen ham, maa det være et meget behageligt Opholdssted.

Delille (ironisk).

Ja, han er rar!

Riflard.

Tænke Herrerne paa at opholde sig længere Tid her?

Delille.

Nei, aldeles ikke.

Desroches.

Ja, det vil da sige, vi have endnu ikke bestemt os.

Riflard.

Det smerter mig meget. Skjøndt jeg ikke har den Ære at kjende Dem, skulde det have været mig en Fornøielse at vise dem alle vore Mærkværdigheder, som vi, takket være Gud og vor Præfekt, ikke have nogen Mangel paa. Byen selv er meget gammel og historisk mærkværdig; den har udholdt en Beleiring under Clodevigs Regjering, hvorved 50,000 Mennesker sattte Livet til.

Delille.

Saa? Jeg troede, at den aldrig havde havt mere end en halv Snees tusinde Indbyggere.

Riflard.

Ja nu, men tidligere! De maa vide, at det er en meget gammel By. Meget behagelig at leve i! Smukke Promenader, pittoreske Udsigter, sundt Opholdssted, vakkre Familier. Vi have to store Markeder om Aaret, en Club, hvor man spiller Lotteri og Domino, et dramatisk Selskab, hvis Indtægter tilfalde Velgjørenheds-Anstalterne, og hvor man morer sig fortrinligt paa samme Tid, man gjør godt.

Delille.

Tør jeg spørge, med hvem vi have den Ære —

Riflard.

Mit Navn er François Riflard. Sædvanligt opholder jeg mig paa mit Slot i Nærheden af Byen for Jagtens Skyld. Det er et særdeles smukt Sted med Volde og Grave, som jeg bevarer til Erindring om mine Forfædre. Ikke fordi jeg sætter nogen stor Priis paa Adelskab, men det er dog altid behageligt at kunne sige, at man har havt en Slægtniug, der blev dræbt paa det første Korstog

Delille.

Paa det første Korstog?

Riflard.

Ja, Rodolf Riflard, Adjudant hos Baudouin, Greven af Toulouse.

Delille.

Det er altsaa et lille Paris, Deres By?

Riflard.

Ganske vist. Maskerade om Vinteren, Skovbal om Sommeren, en brav og elskværdig Ungdom, en udmærket Tone og gode Sæder, eftersom vore Fruentimmer ere sande Exemplarer af Dyd og ægteskabelig Troskab. Hvad Literaturen angaaer, have vi en Journalist, en Bogtrykker og to Forfattere, uden at tale om Amateurer, som lave Gaader og Logogripher. — Men undskyld, at jeg opholder mig ved disse Smaating; jeg elsker nu engang denne Egn og griber derfor enhver Leilighed til at rose den. Jeg kunde bo i Paris, men jeg ynder ikke denne By.

Desroches.

De holder ikke af Paris? Ah! deri er jeg fuldkommen enig med Dem.

Riflard.

Der er en Allarm og Tummel, og Sæderne! — Nei, leve Provindsen! her morer man sig lige saa godt,

det koster mindre og gaaer meget anstændigere til. — (Seer til Siden) Men det er jo Fru de Sennevilles Vogn, som kommer deroppe.

Desroches.

Hvad behager? Fru de Senneville? Boer hun her?

Delille.

Kjender De hende?

Desroches (til Riflard).

En ung, smuk Kone, ikke sandt?

Riflard.

Den smukkeste Kone i hele Egnen!

Desroches.

Jeg har gjort hendes Bekjendtskab hos min Onkel i Paris, hvor hun opholdt sig en kort Tid.

Riflard.

Det er en fortræffelig Dame, og, mellem os sagt, tør jeg smigre mig med, at hun har nogen Godhed for mig. Jeg har havt tusinde Rivaler, men som alle bleve slaaede af Marken, saasnart jeg viste mig. Jeg skal præsentere Dem for hende; om et Øieblik er jeg her igjen.

Tredie Scene.

Desroches, Delille.

Desroches.

Seer Du, jeg har allerede truffen en Bekjendt her, en meget elskværdig Dame. O, min Ven, her finde vi god Luft, en blaa Himmel, rene Sæder og ærlige Mennesker. Her kjender man ikke til Bagtalelse, Ærgjerrighed og alle andre Laster.

Delille.

Nei! Gud bevares! Det er et reent Paradis, dette Sted.

Desroches.

Ja, spot Du kun, men Du skal nok faae at see, hvem der har Ret. — Men see, der have vi dem jo allerede.

Fjerde Scene.

De Foregaaende, Riflard, Fru de Senneville.

Fru de Senneville (taler ud i Coulissen.)

Tag Dem iagt, Bastien, og rid ikke for hurtigt ned ad Bakken med det stakkels Dyr; det kunde let blive anstrængt. Min Gud, hvor det er varmt.

Riflard.

Hvor kommer De fra, min smukke Frue?

Fru de Senneville.

Fra Hr. Rigaud.

Riflard (stødt).

Ah! Saa De besøger Hr. Rigaud?

Fru de Senneville.

Jeg troer, De er jaloux? Der var et fortræffeligt Selskab og vi morede os udmærket!

Riflard.

Maa jeg præsentere Dem de to fremmede Herrer, jeg talte til Dem om.

Desroches.

Fruen kjender mig ikke?

Fru de Senneville.

Jeg erindrer virkelig ikke —

Desroches.

Paa Deres Reise til Paris, hos min Onkel Desroches —

Fru de Senneville.

Ah, rigtigt! De er en Neveu af Hr. Desroches?

Hvorledes befinder den kjære Onkel sig? Nu, velkommen, mine Herrer, her paa Egnen! De ere komne fra Paris?

Desroches.

Ja, Frue.

Fru de Senneville.

Hvad Nyt i Paris? Er endnu stadigt de filerede Shawler paa Mode? Og Tunikaerne? Bruger man sit eget Haar eller forlorne Pidske?

Delille.

Det har jeg virkelig ikke lagt Mærke til, Frue.

Fru de Senneville.

Ja, seer De, min Modehandlerinde er saa forsømmelig; hun sender mig aldrig de nye Moder før tre Maaneder efter, og De indseer nok, at naar man sætter en Ære i at være smagfuldt paaklædt —

Riflard.

De maa vide, at Fruen, hvad Klædedragten angaaer, angiver Tonen i hele Byen.

Fru de Seneville

De smigrer, Hr. Riflard! — Ja, Paris er et fortryllende Opholdssted; jeg har været der to Gange i mit Liv — Hr. de Senneville levede dengang. Hvor jeg morede mig! og jeg tør nok sige, at jeg har draget Fordeel af disse Besøg.

Desroches.

Det mærker man strax, Frue.

Fru de Senneville (coquet.)

Finder De?

Delille.

Ganske vist! Paa Deres Manerer, Deres Tale, hele Deres Tournure mærker man strax —

Fru de Senneville.

Jeg vilde dog ikke holde af at bo der stadigt, fordi Landet — De forstaaer nok — for et følsomt Hjerte!

Den skjønne Natur opmuntrer til, ja, indgyder selv de blideste og bedste Følelser . . . De grønne Marker, Fuglenes Sang, de skyggefulde Træer, de ufordærvede Mennesker — o, Landet byder os tusinde Behageligheder. — Jeg haaber da, at De gjør mig den Ære at besøge mig under Deres korte Ophold her i Byen. Jeg boer sammen med en gammel, agtværdig Onkel, hvem jeg skylder min Opdragelse og de faa Talenter, jeg er i Besiddelse af. — De træffer uden Tvivl nok nogle Bekjendte hos mig.

Desroches.

Jeg har et Brev til Fru Guibert.

Fru de Senneville.

Ah! min bedste Veninde, en fortræffelig Kone, der har en giftefærdig Datter, som er meget musikalsk. Hun vilde gjerne have hende gift, og det er jo saa naturligt; der er nogle Smaahistorier om den kjære Kone fra den Tid, hendes Mand levede, men det har man glemt for længesiden; hun er en ædel Sjæl, ikke synderlig begavet, og noget snakkesalig, men, Herre Gud! — Kommer De imorgen til Middag hos mig, skal jeg invitere Fru Guibert og hendes Datter?

Delille.

Destoværre skulle vi fortsætie Reisen imorgen.

Fru de Senneville.

Allerede!

Desroches

(Til Delille) Vil Du blot tie stille! (til Fru de Senneville) Deres elskværdige Indbydelse er en tilstrækkelig Grund for os til at opsætte Reisen.

Fru de Senneville.

De kommer da og ogsaa, Hr. Riflard?

Riflard (slaaer paa Jagttasken).

De tillader mig at sende Dem Udbyttet af Jagten, to udmærkede Agerhøns.

Fru de Senneville.

Altid galant.

Riflard.

De inviterer vel Hr. Vernon og hans Søster?

Fru de Senneville.

Hvor kan De troe det? En Rival!

Riflard.

Stakkels Fyr! Han ventede nok ikke at skulle faae mig til Concurrent. Var han blot ikke saa lysten efter at føre Proces, ret en Chicaneur af Profession, vilde han forresten være en fortræffelig Mand; han skriver ypperlige Vers og taler udmærket for sig.

Fru de Senneville.

Hans stakkels Søster begynder at blive gammel; det vilde forresten være en elskværdig Pige, naar hun blot kunde forlige sig med Tanken om at blive gammel Jomfru. — Det er altsaa en Aftale; imorgen Kl. 4. Hos mig er det ligesom i Paris, mit Huus er det eneste her paa Egnen, hvor man ikke spiser til Middag Kl. 12. Efter Bordet vil De faae Valget mellem Kort, Lotteri og Pantelege. Blev De her et Par Dage, skulde jeg introducere Dem i vort dramatiske Selskab. Ja! Vi have ogsaa Talenter hos os.

Riflard

De skulde blot see Fruen som Rosine i „Barberen", og mig som Figaro uden at rose mig selv.

Fru de Senneville.

Er det ikke Hr. Vernon, der kommer?

Delille.

Den chicaneuse Digter, De talte om for et Øieblik siden?

Fru de Senneville.

Ja netop. (til Riflard) Jeg haaber da, at De ikke lader ham mærke Deres Jalousie.

Riflard (courtiserende).

Har jeg maaskee Grund til at være jaloux?

Femte Scene.

De Foregaaende, Vernon.

Vernon.

De her, Frue! Den Lykke havde jeg sandelig ikke drømt om.

Fru de Senneville

Hvor det glæder mig at ser Dem. Men hvor kommer De fra?

Riflard.

Det er ikke nødvendigt at spørge derom; naturligviis kommer Hr. Vernon fra Retten.

Vernon.

Ganske rigtig, fra Apellationsretten. Jeg kunde gjerne crepere af Ærgrelse over deres Smøleri; Sagen er atter udsat 14 Dage.

Fru de Senneville.

Mine Herrer, tillader De, jeg præsenterer Dem en af vore meest udmærkede Mænd her paa Egnen.

Vernon.

Jeg beder, Fruen er altfor god.

Fru de Senneville.

De har en sand Lidenskab for Processer, Hr. Vernon!

Vernon

Jeg, tvertimod, jeg afskyer dem.

Fru de Senneville.

Men De fører jo Proces med Alverden, selv med mig.

Vernon.

Nei, med Deres Onkel, Frue, og det om den Bygning, han har opført ligeoverfor min Mølle; det afhænger imidlertid ganske af Dem, om vi skulle blive enige.

Riflard (til Desroches).

Seer De, hvor han gjør sig lækker for hende; men det hjælper ham ikke Noget.

Fru de Senneville.

De har ogsaa Proces med Riflard, troer jeg.

Vernon.

Ah! De mener for den Hare, han forfulgte ind paa min Mark; nei, den Sag er allerede bilagt Naar man har med en Mand at bestille som Hr. Riflard —

Riflard.

Ja, jeg er det fredsommeligste Menneske paa Jorden. (til Delille) Var han ikke falden tilføie, skulde jeg have sat ham paa Hovedet ud af Fredsdommerens Vindue.

Fru de Senneville.

Nu, og Fru Guibert da?

Vernon.

Ja, det er en ganske anden Sag. Her er Talen om en Krukke rød Sminke, som min Søster har forskrevet directe fra Paris, og som Fru Guibert uden videre har bemægtiget sig.

Fru de Senneville.

Vilde De imidlertid have Noget imod at spise sammen med hende hos mig imorgen Middag?

Vernon.

Paa ingen Maade. Enhver staaer paa sin Ret, og derfor kan man jo være lige gode Venner.

Fru de Senneville.

De vil træffe Hr. Riflard og disse Herrer fra Paris.

Vernon.

Det skal være mig en sand Fornøielse. (affides) Jeg holder ikke af disse Folk fra Paris. De komme kun for at forføre vore Fruentimmere eller vinde vore Penge fra os i Spil. (høit) Hvad Nyt i Paris, mine Herrer?

Fru de Senneville.

Ah, det er sandt, Hr. Riflard, var De hos Fru St. Hilaire igaar Aftes?

Riflard.

Ja, destoværre, Frue! Kjedsommeligt Selskab, daarlig

Mad; nei, da spiser man bedre hos Fru de Senneville. Den lille Frøken Remival gjorde Skandale.

Fru de Senneville.

Hvor er det dog muligt, at Nogen kan synes om den grimme og dumme lille Pjattegaas.

Vernon.

Og har De hørt, Fru Verbois har været oppe at skjændes med Hr. Florency.

Fru de Sennevile.

Nei, virkelig?

Riflard.

Den Smædevise, der løber Byen rundt, skal være forfattet af ham

Fru de Senneville.

Mine Herrer, jeg beder Dem, ikke mere derom! De veed, jeg afskyer Bagtalelse. — Men lad os skynde os, det er jo paa denne Tid, Posten kommer, og vi maae dog see, hvem der er med.

Andet Akt.

En Gade. Paa den ene Side et Gjæstgiversted, paa den anden Vernons Huus.

Første Scene.

Vernon. Constance, hans Søster, kommer ud fra Huset.

Constance.

Du gaaer ud, kjære Broder?

Vernon.

Ja ganske vist, kjære Søster. Har jeg maaskee ikke Lov?

Constance.

Det er stadigt disse Processer, som staae Dig for Hovedet; Du tænker ikke paa Andet og lader en ung Pige som mig være alene og ubeskyttet mod alle Byens unge Lapse.

Vernon.

En ung Pige! Jeg er da kun ti Maaneder ældre.

Constance.

Er Du da ikke en ung Mand?

Vernon.

Aa jo! Men jeg vilde være en gammel Pige, naar jeg var Fruentimmer.

Constance.

Jeg er altsaa en gammel Pige? Du er overordenlig galant.

Vernon.

Du er da gammel nok, veed jeg, til at kunne passe paa Dig selv.

Constance.

Ligemeget; Du veed ikke, hvilke Farer mit Rygte er udsat for, Du, som skulde være min Beskytter, skulde være mig i Faders Sted. Hør, jeg har Noget, jeg vil betro Dig, jeg troer, at jeg har fundet en ung Mand, som har alvorlige Hensigter.

Vernon.

Var det ikke Andet end det? Det har Du nu troet i ti Aar. Jeg synes, at det snart var paa Tiden, Du opgav de Tanker. For Pokker! Er det da saa forskrækkeligt at leve som gammel Jomfru. Naar vil Du dog blive fornuftig og indsee, at det er meget bedre at holde sig til sine Jævnaldrende, end løbe paa Baller og dandse i Din Alder, kort sagt, at skabe sig som et Barn.

Constance.

Men naar jeg aldrig viste mig, aldrig fik Leilighed til at udfolde min Elskværdighed, hvorledes skulde jeg da kunne vente at blive gift?

Vernon.

Ja, Gud give jeg havde Dig vel gift!

Constance.

For at Du kunde blive fri for mig, ikke sandt? Nu vel, jeg haaber ikke, at jeg skal falde Dig længe til Besvær. Hvis de ømme Øiekast, den ene af de to fremmede Herrer, der ere komne til Byen —

Vernon.

Hvorledes? Du mener, at den ene af de to unge Parisere —

Constance.

Netop! Den Yngste og den Elskværdigste af dem.

Vernon.

Hør nu, min Pige; det er ikke første Gang, at Du er bleven holdt for Nar af de Fremmede, som ere komme her til Byen.

Constance.

Hvorledes? Du vil da ikke beskylde mig for —

Vernon.

Jeg beskylder aldeles ikke. Men Du bilder Dig ind, at Alverden løber efter Dig; enhver Postvogn er fuld af Tilbedere; den mindste Opmærksomhed, En viser Dig, antager Du strax for en Erklæring. Tag Dig iagt; lad os nu ikke faae en ny Historie med den unge Mand. Jeg afskyer Processer, det skal Enhver indrømme mig, og desuagtet har jeg havt en 5 à 6 Stykker alene for Dine smukke Øines Skyld. Det er de forbandede Romaner, som gjøre Dig forrykt i Hovedet.

Constance.

Og hvorfor skulde mit Hjerte ikke tale ligesaa godt som Dit? Hvorfor skulde unge Mennesker som vi —

Vernon.

Unge Mennesker som vi . . . naar Du dog blot engang vilde vænne Dig af med den Tale.

Constance.

Det hverken kan eller vil jeg. Og Du da? Er det ikke bekjendt over hele Byen, at Du curer til Fru de Senneville.

Vernon.

Ganske vist er det en Dame, jeg har megen Agtelse for, men jeg troer ikke, at man skal kunne sige —

Constance.

Ja, lad os blot ikke tale derom; men maaskee er Du bange for Riflard.

Vernon.

Jeg! nei, jeg frygter hverken for hans Kaarde eller hans Kuurmageri. Men, det er sandt! Fru de Senneville har bedet os til Middag hos sig imorgen med Fru Guibert og hendes Datter.

Constance.

Nei Tak, det skal jeg ikke have Noget af. Denne Frøken Guibert ynder jeg aldeles ikke; jeg kan ikke lide et Barn, som allerede vil spille voxen Dame.

Vernon.

Som Du vil! Forresten komme begge Pariserne der.

Constance (fornøiet).

Er det virkelig sandt?

Vernon.

Ja saa, det forandrer Sagen, ikke sandt? og Du kommer nok. — Men jeg maa gaae nu, jeg skal møde i Retten idag.

Constance.

I Retten? Naar vil Du dog høre op med denne Mani for Processer.

Vernon.

Du troer maaskee, at det er for min Fornøielses Skyld, at jeg fører Proces; nei, det skal Ingen beskylde mig for. Men nu Farvel. Hvis man spørger efter mig, kan man træffe mig hos min Procurator.

Anden Scene.

Constance (alene).

Hvor de Brødre dog ere nogle Tølpere! Nei, da ere andre Mandfolk elskværdigere; især den unge Mand her ligeoverfor. Han har lorgneteret mig paa en Maade, som . . . og hvor han har snakket med sin Ven og udspurgt Pigen derovre, den rare lille Pige, som skyndte sig at fortælle mig alle de smigrende Ting, han havde sagt om mig. Og under saadanne Omstændigheder lader min Broder mig være alene, behandler mig med en Ligegyldighed, som udsætter mig for Alt ligeoverfor denne elskværdige unge Mand. — Men, min Gud, er det ikke ham, som kommer der ud fra Gjæstgivergaarden med sin Ven? Hvor mit Hjerte banker! O, Broder, Broder, at lade mig ene i et saadant Øieblik; hvor uværdig er Du ikke til at være en ung Piges Formynder! (gaaer ind).

Tredie Scene.

Desroches, Delille.

Delille.

Men hvor skal Du hen?

Desroches.

Tys, Tys! min Ven; et Eventyr, et overordentligt interessant Eventyr; forelsket op over begge Øren!

Delille.

Hvorledes? Skulde Fru de Senneville —

Desroches.

Her er aldeles ikke Tale om Fru de Senneville, som ganske vist er en meget smuk Dame; jeg har ogsaa nok bemærket, at jeg ikke er hende ligegyldig, men det er en ganske andeu Person, jeg vil tale med Dig om.

Delille.

Det klæder Dig virkeligt godt at udbryde i Be-

breidelser over min Cousines Troløshed, paa samme Tid, Du selv sværmer som Sommerfuglen fra den Ene til den Anden.

Desroches.

Ja, hvad skal man sige, det er af Fruentimmerne selv, jeg har lært at være ubestandig, og jeg har nu foresat mig at elske og bedrage alle dem, jeg træffer paa min Vei.

Delille

Det er virkeligt et vakkert Forsæt.

Desroches.

Ikkesandt? Og Opholdet i denne By synes særlig at begunstige det. Min Enthousiasme for den, som Du jo bebreidede mig, er for længesiden forsvunden, jeg seer den nu med ganske andre Øine og bilder mig ikke ind her at skulle træffe en Samling af Dyder og Fuldkommenheder, som man forgjæves leder efter alle andre Steder. Hvad vi derimod kunne, min Ven, det er at more os over deres Naragtigheder og ikke forsmaae de Eventyr, der falde paa vor Vei.

Delille.

Hvem er da den nye Gjenstand, Du sværmer for?

Desroches.

Tys! Hun boer her ligeoverfor.

Delille.

Der? Det var mærkeligt! Jeg har kun seet en ældre Dame i det Huus.

Desroches

Sandsynligviis en Moder eller Tante; men jeg har seet den unge Pige, og Folkene paa Gjæstgiverstedet have fortalt, at der boede en ugift Person. Jeg har rigtignok kun seet hende langt fra, og vor Samtale har hidtil været indskrænket til Tegn. Men see der! Der staaer hun jo bagved Gardinerne; hun aabner Vinduet; seer Du hende?

Delille.

Ja, jeg seer rigtignok en Dame, men —

Desroches.

Det er hende, siger jeg Dig, — den forbandede Nærsynethed, og min Lorgnet, som er bleven borte. Siig mig: hun er jo ung og smuk, ikke sandt?

Delille.

Jo, meget ung! en 16 Aars Skjønhed! (affides) Stakkels Fyr, Du skulde aldrig forelske Dig paa Afstand, naar Du er saa nærsynet.

Desroches.

Sexten Aar, siger Du?

Delille.

Ja, maaskee Atten à Tyve, men det er ogsaa det Høieste.

Desroches.

Bravo! det er netop i den Alder, jeg bedst kan lide Damerne. Og hun er smuk, ikke sandt?

Delille

Deilig! (affides) Det Eventyr skal da ikke blive farligt for Fru Belmonte.

Desroches.

Hør, jeg skal betroe Dig Noget men taus som Graven! Det første Skridt er allerede gjort.

Delille.

Er det muligt?

Desroches.

Ja, Herre Gud, jeg har ladet den lille Pige paa Gjæstgiverstedet aabne den første Bresche. Og tænk Dig, man har laant Øre til mine Forslag, naturligviis med Rødme og passende Undseelse. Fæstningen er ikke falden for det første Skud, men det vil ikke vare længe, før den capitulerer. Men hvor er Pierre?

Delille.

Han kommer strax; han har besørget et Ærinde for mig.

Desroches.

Jeg har skrevet et Brev, maa Du vide, som han under et eller andet Paaskud skal praktisere ind i Huset

Delille.

For Pokker! Det lader til at gaae rask fra Haanden for Dig. Men der seer jeg, Pierre komme. Jeg gaaer nu min Vei, forat Du uforstyrret kan fortsætte Beleiringen af den Skjønne. Hun er saamæn nok værd at gjøre sig sig nogen Uleilighed for.

(Han gaaer.)

Fjerde Scene.

Pierre. Desroches.

Desroches.

Hør, Pierre, her er en Leilighed for Dig til at vise, om Du duer til Noget.

Pierre.

Aa, hvad det angaaer, er jeg ikke bange; men hvorledes mener Herren.

Desroches.

Seer Du, Pierre, det Huus der?

Pierre.

Javel, Herre.

Desroches.

I det Huus er der en ung smuk Dame.

Pierre.

Ah!

Desroches.

Og her et Brev, som Du skal skaffe i den unge Dames Hænder, uden at Nogen mærker det. Du forstaaer mig nok, Pierre?

Pierre.

Jo, Herre!

Desroches.

Men tag Dig vel iagt, hvis Du skulde træffe en Moder eller Formynder eller gammel Gouvernante. See der, det er hende, der staaer ved Vinduet; see engang derhen, men uden at hun mærker det.

Pierre (seer derhen).

Hvorledes, Herre, er det hende, som skal have Brevet?

Desroches.

Javist, men nu, Pierre, forsigtig og adrait!

Pierre.

Men er det virkelig Herrens Alvor? Det er den Dame der ved Vinduet, som jeg skal give Brevet?

Desroches.

Ja! Ja! For Pokker, det har jeg jo sagt Dig.

Pierre.

Ja, naar Herren endelig vil, skal jeg nok besørge Brevet.

(gaaer.)

Femte Scene.

Desroches (alene).

Det er besynderligt, hun forlader ikke Vinduet, og hun maa dog have seet Pierre gaae ind. — Naar jeg blot turde (han tager Hatten af og hilser ærbødigt. Frøken Vernon hilser igjen og forlader derpaa Vinduet). Hun gjengjælder min Hilsen, og hvor smukt, hvor blufærdigt! See saa, nu er hun ikke længere ved Vinduet. Nu overrækker Pierre hende Brevet. Ah, der er han allerede.

Sjette Scene.

Desroches. Pierre.

Desroches.

Nu vel, Pierre?

Pierre (staaende i Gadedøren).

Hun har lovet at svare.

Desroches.

Er det sandt?

Pierre.

Hun var alene i Huset; kun en gammel Pige stod ude i Gaarden. Hun modtog selv Brevet, men vilde først ikke læse det. Jeg bad og tiggede imidlertid saalænge, til hun lovede ikke blot at læse det, men ogsaa svare derpaa.

Desroches.

O, Pierre! Du er et mageløst Menneske. Men see der, min Ven (giver ham Penge).

Pierre.

Tusind Tak, men jeg er kun bange for, at Herren kommer til at fortryde de Penge.

Desroches.

Aldrig, min Ven, aldrig.

Pierre.

Ja, jeg mener kun, at —

Desroches.

Snak, Snak, min Ven, men gaae nu ind igjen og skaf mig hendes Svar.

Pierre.

Ja, nu gaaer jeg; det er jo min Pligt at adlyde Herren; men Herren maa da ogsaa huske paa, at det er Dem selv, som har lukket Munden paa mig (gaaer ud).

Syvende Scene.

Desroches (alene).

Skikkelige Pierre! Det er et ærligt, trofast Skind, som mener mig det godt. Han vilde formodentlig ligesom Delille minde mig om Fru Belmonte. De have nu Alle svoret paa, at ville bringe et Forlig istand imellem os. Men det hjælper dem ikke; jeg skal nok vise den troløse Qvinde, at jeg forstaaer at følge hendes Exempel. — Og dog, hvis hun elskede mig endnu, om jeg havde taget feil, om min sædvanlige Fremfusenhed var Skyld i dette Brud. Men hvad hjælper det at tænke derpaa, saae jeg det des-

uden ikke med mine egne Øine. Nei, Nei, Frue, jeg har svoret at glemme Dem og den Kjærlighed, jeg engang nærede til Dem, og det skal ogsaa skee.

Ottende Scene.

Desroches. Pierre.

Pierre.

Her er Svaret, Herre.

Desroches.

Lad see! (læser) „Jeg veed ikke, om jeg handler rigtigt i at svare paa Deres Brev; endnu mindre om jeg bør modtage den Sammenkomst, De foreslaaer mig. Min qvindelige Blufærdighed siger Nei, men en anden og stærkere Følelse byder mig at laane Øre til Deres Bøn. Hver Dag paa denne Tid hviler den strænge Argus, under hvis Tyranni jeg sukker, i Søvnens Arme. Dette Øieblik kan jeg benytte; hvis Deres Hensigter ere saa rene, som De skriver i Deres Brev, kan jeg være hos Dem om et Qvarteer. Mit Hjerte kan ikke bebreide Dem, at De ikke har talt med mine Forældre, men jeg besværger Dem ved Alt, hvad der er Dem helligt, skuf ikke en ung, uerfaren Piges Tillid. Constance Vernon." — Hvilket smukt Brev! Altsaa om et Quarteer. — O, Pierre, jeg er det lykkeligste Menneske paa Jorden! Men hør, siig mig, Du, som har seet hende nærved, hun er jo meget smuk, ikke sandt?

Pierre.

Jo saamæn! Enhver har jo sin Smag her i Verden.

Desroches.

Om et Qvarteer! Det er et heelt Aarhundrede, naar man er forelsket! Jeg vil gaae ind i Gjæstgiverstedet saalænge; jeg kan knapt støtte paa Benene, saadan en Bevægelse er jeg i. Hvilken Lykke, at Vognen netop skulde vælte udenfor denne Byes Porte!

(Han gaaer ud.)

Niende Scene.

Pierre.

Jeg forstaaer ikke et Ord af det Hele Det maa da være en ganske mærkværdig Smag, min Herre paa eengang har faaet for gamle Jomfruer. I ethvert Tilfælde har jeg da min Uleilighed godt betalt; et Guldstykke af min Herre for Brevet og en Daler af Jomfruen for Svaret.
(gaaer.)

Tiende Scene.

Vernon. Constance (strax efter).

Vernon (alene).

Gid min Søster var paa Bloksbjerg med alle sine Giftermaalsprojecter. Hun troer, jeg ikke har Andet at bestille end høre paa hendes Sladder.

Constance (kommer ud).

Gudskelov jeg traf Dig, kjære Broder. Hvor jeg har været bange for, at Du ikke skulde komme.

Vernon.

Er det for igjen at plage mig med Din taabelige Sladder, maa Du helst blive mig fra Livet. Jeg har vigtigere Sager at tænke paa end det.

Constance.

Troer Du maaskee, at den Sag, jeg skal tale med Dig om, ikke ligesaagodt angaaer Dig som mig?

Vernon.

Nei, Gudbevares. Man elsker, man tilbeder Dig, ikke sandt?

Constance.

Ja, man elsker mig, er det da saa urimeligt? — Men jeg vil ikke forstyrre Dig; tvertimod, skynd Dig blot ind paa Dit Værelse, da Du har saa travlt, og spild ikke Din Tid herude med mig.

Vernon.

Hvorledes? Du, som er saa snakkelysten, som ellers aldrig lader mig slippe fra Dig, Du beder mig om at gaae min Vei! Hvad mon det har at betyde!

Constance.

Aldeles Intet, kjære Broder; Du skal snart faae Alt at vide; kun et Øieblikks Taalmodighed, og Du skal faae at see, at jeg er klogere, end Du troer.

Vernon.

Naa saaledes; nu har Du igjen Noget bag Øret, mærker jeg, og skal formodentlig igjen gjøre os latterlige.

Constance.

Nei, nei, jeg beder Dig være overbeviist om, at jeg ikke ved mit Valg skal sætte nogen Plet paa vor Families Ære. Men staaer det i en ung Piges Magt at forhindre en ung Mand i at skrive hende til?

Vernon.

For Pokker! Har han endogsaa haft Mod til at skrive Dig til?

Constance.

Og jeg har svaret ham, men kun for at lade ham føle det Utilbørlige i hans Opførsel og bestemt afslaae det Stevnemøde, han bad mig om.

Vernon.

Han har endogsaa bedt Dig om et Stevnemøde!

Constance.

Men som jeg bestemt har afslaaet. Vær forvisset om, at jeg kjender altfor godt mine Pligter, til at jeg skulde kunne indlade mig paa noget Saadant. Men, kjære Broder, pleier Du ikke hver Dag paa denne Tid at lukke Dig inde i Dit Cabinet?

Vernon.

I mit Cabinet! (afsides) Hun vil nok have mig bort. Saa Stevnemødet skal gaae for sig her; vil man see.

Constance.

Jeg beder Dig ikke nære nogen Mistanke til Din Søster; jeg er altfor velopdragen til at jeg skulde kunne foretage noget Urigtigt.

Vernon.

Gud bevares! (afsides) Gid det bare var saa vel, at jeg havde hende gift. Den unge Mand skal jo være rig, siger man.

Constance.

Hvad tænker Du paa, kjære Broder?

Vernon.

Jeg? Paa Ingenting, kjære Søster, men, som Du sagde, pleier jeg at arbeide paa denne Tid og gaaer derfor ind paa mit Værelse. (Afsides) Jeg skal da nok holde Øie med dem. (Høit) Nu Farvel, kjære Søster, og al mulig Held og Lykke; Farvel, lille Constance. (Han gaaer)

Ellevte Scene.

Constance (alene).

Min Gud, hvad mener han med denne ironiske Tone? Skulde jeg have sagt ham for Meget? — Jeg har i mine Romaner seet saa mange Exempler paa det Raseri, hvormed Brødre overfalde en Søsters Elsker. — Skulde dette ogsaa blive Tilfældet med min Broder. — Det vilde jo være rædsomt! Jeg skjælver over hele mit Legeme. Min Fornuft siger mig nu, at min Opførsel har været ufornuftig. Ak! hvorfor er man saa svag, naar Hjertet taler! — Min Gud, der er han allerede!

Tolvte Scene.

Desroches, Constance.

Desroches.

Der er hun: naa, frisk Mod, Desroches! Fremad!

Constance.

Min Gud, hvor jeg ryster!

Desroches (nærmer sig).

Frøken! — Hvad seer jeg? Tak Skjæbne!

Constance (undseelig).

Min Opførsel maa udentvivl forekomme Dem besynderlig, min Herre.

Desroches (afsides).

Det er ikke hende; det kan da umuligt være hende.

Constance.

Jeg tilstaaer, at Deres ogsaa har overrasket mig.

Desroches (afsides).

Hvem Pokker kan det Fruentimmer dog være?

Constance (afsides).

Jeg vover knapt at see paa ham.

Desroches.

Frue . . . .

Constance.

Min Herre!

Desroches.

Jeg beder Dem ikke at tro noget Slet om mig.

Constance.

Frygt ikke, min Herre! Mit Hjerte er kun altfor tilbøielig til at undskylde Dem.

Desroches.

Jeg føler, at jeg bør sige Dem Sandheden, og beder Dem være overbeviist om, at jeg er den eneste Skyldige i denne Sag.

Constance.

Jeg vilde ønske, at det var Tilfældet.

Desroches.

Deres Frøken Datter er fuldkommen uskyldig.

Constance.

Min Datter? Hvad mener De dermed, min Herre?

Desroches.

Eller Deres Niece. (Afsides). Det er maaskee en Tante.

Constance.

Min Datter! Min Niece! Men hvad er Deres Mening, min Herre?

Desroches.

At jeg alene har Skylden, for hvad der er skeet. At det er mig, som først har skrevet og at hun kun har svaret mig for at forsikkre sig om mine Hensigter, der ere saa rene, Frue, at ....

Constance.

Hvorledes, min Herre! Er det for at fornærme, for at ydmyge mig, at De har indfundet Dem til det Stævnemøde, jeg har været svag nok til at give Dem?

Desroches.

Skulde det være muligt? De skulde være den interessante Person, som ....

Constance (undseelig).

Min Herre, jeg beder Dem ....

Desroches.

Hvorledes? Det er virkelig Dem? (affides.) Tak Skjæbne! Det er Følgen af at være nærsynet!

Constance.

De synes at være overrasket.

Desroches.

Aldeles ikke, min Frøken (affides.) Gid Fanden havde Delille, som forsikkrede mig, at hun var smuk.

Constance.

Jeg skjælver ved Tanken om, at den strænge, aarvaagne Argus, jeg omtalte i mit Brev, skulde see os sammen.

Desroches.

Ganske vist, det vilde være frygteligt; vi maae derfor skilles nu, skjøndt jeg er nærved at dø af Længsel efter at see Dem igjen.

Constance.

Kun endnu et Ord, tillad mig at sige Dem ....

Trettende Scene.

De Foregaaende, Vernon.

Vernon (med et Brev i Haanden).

Ja, jeg vidste det nok; der fangede jeg dem Begge.

Constance.

Himmel, min Broder!

Desroches.

Er Hr. Vernon Deres Broder! Saa Gud hjælpe mig!

Vernon.

Ret saa, min Herre! Det er altsaa for at forføre vore Fruentimmere, for at bringe Forstyrrelse i vore respektable og lykkelige Familiers Skjød, at De har forladt Paris. Men det skal ikke gaae saaledes hen, det kan jeg forsikkre Dem.

Desroches.

Hvad er Deres Hensigt, min Herre?

Constance.

Min Gud, nu er det ude med mig.

Desroches.

Vær rolig, min Frøken; jeg har altfor megen Agtelse for Dem og Deres Hr. Broder ....

Vernon.

Javist, smukke Ord have vi nok af, men dette Brev, som min stakkels godtroende Søster har glemt i sit Kabinet, dette Brev, min Herre, viser noksom, hvad Deres Hensigt har været.

Desroches.

Tillad mig blot et Ord ....

Vernon.

Ikke et eneste! En Forførelse efter alle Kunstens

Regler! Der er ikke Andet for, De maa strax ægte min Søster.

Desroches.

Jeg, æg te Deres Søster! Er De gal?

Constance.

Min Gud, hvad skal jeg gjøre for at berolige disse stolte og ophidsede Aander? Naade, min Broder, Naade! Styr Dit hidsige Sind; denne unge Mand er en ædel Charakteer, der selv ønsker at gifte sig med mig.

Desroches.

Med Dem, Frøken, nei Tak! Ikke fordi jeg jo fuldkommen veed at sætte Priis paa Deres . . . .

Vernon.

De vil ikke gifte Dem med hende? Godt! Det skulle vi faae at see.

Constance.

Min Gud, dette Møde mellem min Broder og den unge Mand! Det er jo en heel Roman! Der vil flyde Blod.

Vernon.

Blod? Nei, her er aldeles ikke Tale om at slaae hinanden ihjel, men om en Stevning, som jeg skal sende denne Herre.

Desroches.

En Stevning? Hør, nu bliver det snart for galt! Gaae De Fanden i Vold med Deres Stevning.

Constance.

Hvilke skrækkelige Ord!

Vernon.

De vil ovenikjøbet injuriere os, min Herre. Vogt Dem, det kan have alvorligere Følger, end De maaskee troer.

Fjortende Scene.

De Forrige, Delille.

Delille.

Hvad er det for en Støi? Hvorledes, det er Dig, min Ven, som er uenig med Hr. Vernon.

Desroches.

Ah! det er godt Du kommer, Du er en rar Fyr. Skammer Du Dig ikke over saaledes at holde din Ven for Nar?

Delille.

Jeg! jeg har sagt, at Frøkenen var en ung elskværdig Dame. Er det maaskee ikke sandt?

Constance.

Ja, svar Utaknemmelige; er det ikke sandt? Seer De de Taarer, Deres uværdige Opførsel fremkalder?

Desroches.

Min Opførsel?

Delille.

Ja, ganske vist. Er dit Hjerte grusomt nok til at modstaae saadanne Taarer?

Constance.

Der seer De, at Deres Ven selv fordømmer Deres Opførsel.

Vernon.

Maa jeg tale; er det Deres Hensigt at ægte min Søster?

Desroches.

Ægte hende? Aldrig i Evighed!

Constance.

De vil ikke gifte Dem med mig, grusomme Menneske!

Vernon.

Det er nok; De skal snart høre nærmere fra mig.

Constance (hulkende).

Jeg er altsaa compromiteret, for den hele By, og De, De alene er Skyld i min Vanære.

Vernon.

Rolig, rolig min Søster. Herren skal nok komme til at fortryde det. . . . . Men, gaae nu, det er uværdigt for Dig at blive her længere.

Constance.

Ja, lad mig gaae og skjule min Skam for Verdens Øine. Utaknemmelige, troløse Barbar. (Hun gaaer ud.)

Delille.

Men tillad mig, Hr. Vernon! skulde man ikke paa en eller anden Maade kunne . . . .

Vernon.

Giftermaal eller — Proces.

Delille.

Det er to haarde Alternativer, min Ven.

Desroches.

Du gjør ovenikjøbet Nar ad mig, troer jeg. Vær saa god! lad ham gjøre, hvad han vil. Jeg er ikke bange for ham.

Vernon.

Saa De er ikke bange? Ja saa! Men De veed ikke, min Herre, med hvem De har at gjøre. De skal faae at see, den som leer sidst, leer bedst. (Gaaer.)

Femtende Scene.

Desroches, Delille.

Desroches.

Ja, vi skulle faae at see, min gode Mand; har Du nogensinde seet en latterligere Person? En Chicaneur af første Rang! Vi have rigtignok ogsaa af den Slags i Paris, men jeg troer ikke Nogen saa gal som denne.

Delille.

Naa! saa Du begynder allerede at længes efter Paris.

Desroches.

Jeg? Nei aldeles ikke. Men det er ogsaa Din Skyld; dog det er vel det Fornuftigste at lee af hele Sagen. Ha, ha, ha!

Delille (leer).

Ja, det bliver nok det Bedste; men hør, om vi benyttede Øieblikket til at aflevere vort Brev hos Fru Guibert. Hvem veed, hvad Eventyr vi der kunne opleve?

Desroches.

Saamæn! Skjøndt latterligere Personer end Vernon og hans guddommelige Søster ville vi vanskeligt træffe paa.

Tredie Akt.

En Salon hos Fru Guibert.

Første Scene.

François, Desroches, Delille.

François.

Vær'sartig! Det er her Fru Guibert boer. Vær saa god og sæt Dem, saa skal jeg kalde paa hende. Det er formodenlig i Anledning af hendes Proces med Hr. Vernon, at De komme.

Desroches.

Ja vist; skaf os blot Din Frue i Tale. Vi have ikke megen Tid.

François.

Ja, det har jeg saamæn heller ikke, men jeg vil blot

sige, at det er skjændigt af Hr. Vernon at føre Proces om en Krukke rød Sminke. Vi have saamæn betalt den med vores egne Penge; det vil jeg gjøre min Ed paa, om det behøves.

Desroches.

Det er altsammen meget interessant; men naar Du saa vilde være saa god at melde os hos Din Frue, skulde Du have mange Tak.

François.

Ja, ja, nu gaaer jeg, nu gaaer jeg.

Anden Scene.

Desroches, Delille.

Desroches.

Det var en rar Passiar!

Delille.

Een Behagelighed mere hos Tjenestefolk i Provindserne, min Ven. De snakker gjerne med om Alt.

Desroches.

Det lader forresten til at være et velhavende Huus.

Delille.

Aa ja! Gothiske Meubler, store Familieportraiter; men der kommer Nogen.

Desroches.

Det maa være Fruen i Huset.

Tredie Scene.

De Forrige, Fru Guibert.

Desroches.

Min Ven og jeg, Frue, ere komne for at . . .

Fru Guibert.

Jeg veed det, mine Herrer, jeg ventede Dem med Utaalmodighed.

Desroches.

Hvorledes, De ventede os?

Fru Guibert.

Ja, mine Herrer, og De maae tilstaae, at en stakkels Enke er at beklage, naar hun faaer at gjøre med saa ubehagelig en Sag som en Proces.

Desroches.

Ganske vist, Frue, men . . . .

Fru Guibert.

Især naar denne Proces er med en Person som Hr. Vernon, der er den største Chicaneur i hele Byen.

Desroches.

Ja, det skal jeg svare for; men tillad os, Frue, hvem antager De os for?

Fru Guibert.

Dem? Ere De ikke de Sagførere, jeg har sendt Bud efter, og som skulle hjælpe mig med denne ulykkelige Proces, jeg har faaet paa Halsen?

Delille.

Ja, jeg tænkte nok, her fandt en Feiltagelse Sted. Min Ven og jeg, Frue, have aldrig været Advocater.

Desroches.

Skjøndt vi forøvrigt ere villige til af al Kraft at staae Dem bi mod denne Hr. Vernon, som vi ogsaa have en Høne at plukke med.

Fru Guibert.

Men min Tjener sagde . . . .

Desroches.

Vi ere to Parisere, Frue, som reise for vor Fornøielse.

Delille.

Vi have hørt saameget tale om denne By, at vi have faaet Lyst til selv at besøge den ....

Desroches.

For at glæde os ved dens Skjønhed, undersøge dens Monumenter ....

Delille.

Og fryde os ved at gjøre Bekjendtskab med de interessante Mennesker, den skal have indenfor sine Mure.

Desroches.

Vi have modtaget Anbefalingsbreve til de første Familier i Staden ....

Delille.

Og saaledes ogsaa til Dem, Frue.

Desroches.

Tør jeg bede Dem læse dette Brev fra Deres Hr. Broder.

Fru Guibert.

Fra min Broder i Paris! Min Gud, hvorledes lever han?

Desroches.

Ypperligt, Frue; altid mere beskjæftiget med Andres end med sine egne Sager.

Delille.

Ja, det er det tjenstvilligste Menneske, jeg endnu har truffet.

Fru Guibert.

Ganske vist! Det er en Familiedyd, mine Herrer. (afsides) Det er formodentlig igjen nogle fattige Stakler, min Broder anbefaler mig. (høit) Det er mig en sand Fornøielse, at kune være Dem til Tjeneste. (afsides) Jeg vilde ønske, de sad paa Bloksbjerg. (høit) Tillader De? (læser) „Kjære Søster; da jeg kjender Dit gode Hjerte og veed, hvor gjerne Du viser Andre en Tjeneste ....“ (afbryder) Han er altid galant, den kjære Broder. (læser)

„undskylder Du nok, at jeg anbefaler Dig en ung Mand, for hvem jeg nærer en levende Interesse og som reiser med en af sine Venner. Hans Navn er Desroches; han er en elskværdig ung Mand, i Besiddelse af forskjellige Talenter, navnlig er han meget musikalsk og spiller ypperlig paa Violin." (afbryder) Jeg tvivler ikke paa Deres Talenter, min Herre, men jeg maa dog sige Dem, at vor By har flere Virtuoser paa dette Instrument.

Delille (til Desroches).

Hun troer vist, Du vil nedsætte Dig som Timelærer her i Byen.

Fru Guibert (læser).

„Gjør mig derfor den Tjeneste at modtage dem venligt, præsentere dem for Dine Bekjendte og gjøre dem Opholdet hos Eder saa behageligt som muligt. Delille er en Ven af Desroches og har en betydelig Formue; det er et særdeles elskværdigt Menneske," (afbryder) det anede mig ved første Øiekast. (læser) „Desroches er eneste Barn af en af mine Venner, som har efterladt ham 30,000 Frs. i Rente."

Delille (til Desroches.)

Nu bliver Du bestemt elskværdige end jeg.

Fru Guibert.

Ja, jeg har destoværre kun faa Bekjendtskaber; det skal imidlertid være mig kjært efter Evne at opfylde min Broders Ønske. De ere formodentlig nylig komne til Byen?

Desroches.

Det var netop igaar paa denne Tid, at vi toge ind paa Gjæstgivergaarden.

Fru Guibert.

Paa Gjæstgivergaarden! Men det kan jeg umuligt tillade.

Desroches.

Undskyld, Frue, men . . . .

Fru Guibert.

Nei, mine, Herrer, paa ingen Maade; De maae bo her hos mig. Min Broder vilde aldrig tilgive mig, hvis jeg lod Dem blive paa Gjæstgivergaarden.

Desroches.

Naar vi blot ikke genere Dem.

Fru Guibert.

Aldeles ikke! De kan faae min Broders Værelse; det staaer altid beredt til hans Ankomst. — Altsaa, det er en afgjort Sag. — François, François!

Delille (til Desroches).

Vil Du virkelig modtage det Tilbud?

Desroches.

Ja, hellere end blive paa det forbandede Gjæstgiversted ligeoverfor Hr. Vernon og hans yndige Søster.

Fru Guibert.

François! François! (François kommer)

Fru Guibert.

Luk hurtig Vinduerne op i det lille Værelse. — (Til Desroches) Der er saadan en deilig Udsigt. (Til François) Flyt en Seng ind i Cabinettet. — Det er det Værelse, jeg har bestemt til Deres Ven; min Broders Bibliothek staaer derinde. — Og lad der saa blive feiet og støvet af deroppe. Skynd Dig, François, og beed med det Samme min Datter at komme ned.

(François gaaer).

Desroches.

Deres Broder har talt meget om Deres elskværdige Datter.

Fru Guibert.

Virkelig? Ja, hans Roes kan jo let forekomme Dem partisk, men jeg forsikkrer Dem, at det er et allerkjæreste Barn; det er saa velgjørende for en Moders Hjerte, at...

Delille.

Ja, siden De endelig vil have, at vi skulle bo hos Dem, Frue . . .

Fru Guibert.

Ja, jeg bliver virkelig vred, hvis De gjør flere Indvendinger.

Delille.

De tillader da blot, at vi et Øieblik gaae tilbage til Gjæstgivergaarden.

Fru Guibert.

Nei, paa ingen Maade! François kan meget godt hente Deres Sager.

Desroches.

Nu driver De virkelig Høfligheden alt for vidt; jeg maa nødvendigviis tale med Verten.

Fru Guibert.

Naar De absolut vil, faaer jeg jo at finde mig deri; men jeg beder Dem om at komme saa snart som muligt tilbage.

Desroches.

Om et Øieblik skulle vi være her igjen.

Fru Guibert.

Jeg skal da have den Ære at præsentere Dem min Datter.

Delille.

Vi brænde af Begjærlighed efter at gjøre hendes elskværdige Bekjendtskab.

Fru Guibert (følger dem til Døren).

Farvel, mine Herrer, farvel. Bliv ikke for længe borte. (De gaae). — Flore, Flore! — Vil man see om hun kommer. — Flore dog!

Fjerde Scene.

Fru Guibert, Flore.

Flore.

Her er jeg, Mama!

Fru Guibert.

Det er godt, Du endelig kunde komme. Hvor har Du været?

Flore.

Jeg var inde og made Papegøien.

Fru Guibert.

Papegøien? Ja, det kan være godt til sin Tid; men nu have vi vigtigere Ting at tage vare. Vær nn opmærksom, lille Flore, paa hvad jeg vil sige Dig. (Sætter sig i en Læneſtol) — Du er nu en voxen, giftefærdig Pige.

Flore.

Ja, Mama.

Fru Guibert.

Jeg har ikke sparet Noget paa Din Opdragelse, og Du vil gjøre enhver Mand Ære.

Flore.

Ja, Mama.

Fru Guibert.

Du veed ogsaa, at jeg tidt har sagt Dig, hvor daarlig denne lille Provindsby er til der at skulle søge en Mand for en giftefærdig Pige. Originaler, dumme og indbildske Personer, have vi nok af, men kun Paris er det Sted, hvor man kan søge en Mand, der er passende for Dig. Jeg havde i Sinde at sende Dig til min Broder i Paris, hvor man sikkert nok vilde have gjort Dig mere end eet Tilbud.

Flore.

Ja, Mama.

Fru Guibert.

Jeg haaber imidlertid nu, at det ikke skal blive nødvendigt at foretage denne Reise; min Broder, den fortræffelige Mand, har nemlig i dette Øieblik sendt mig et Anbefalingsbrev for en Mand, der er Arving til 30,000 Francs Rente.

Flore.

30,000 Francs Rente, Mama!

Fru Guibert.

Ja, mit Barn, og han skal bo hos os; det er et elskværdigt ungt Menneske, han er af god Familie, aandrig, begavet, meget musikalsk, kort sagt, jeg haaber, at Du nok skal komme til at synes om ham.

Flore.

Ja, Mama.

Fru Guibert.

Det bliver nu Din Sag at udvikle alle Dine Talenter for ham, at lade ham beundre Din Conversation, Din Ynde og gode Opdragelse.

Flore.

Ja, Mama.

Fru Guibert.

Han vil være her om et Øieblik, og det vil være af uberegnelig Vigtighed, at Du strax ved første Øiekast gjør et fordeelagtigt Indtryk. Men hvorledes er det dog Du seer ud; hvor det Tørklæde sidder forkeert; og Haaret! kom lad mig rette lidt paa det. Husk forøvrigt, min Datter, at Undseelse og Beskedenhed er en ung Piges bedste Prydelse, den bedste Medgift, hun kan bringe sin Mand. Dit Fortepiano er da stemt?

Flore.

Gud! det er sandt, det har jeg glemt!

Fru Guibert.

Saa maae vi strax have Bud efter Stemmeren. Jeg vil arrangere en lille musikalsk Soirée, hvor Du kan lægge dine Talenter for Dagen. Men stille, der hører jeg vore to elskværdige Parisere komme. Nu, Mod, min Pige, ikke altfor frygtsom og pas vel paa, hvad Du siger. Det gjælder Din Fremtids Lykke.

Flore.

Ja, Mama.

Femte Scene.

De Forrige, Desroches og Delille.

Desroches.

Her har De os igjen, Frue; jeg haaber da, at vi ikke komme til Uleilighed.

Fru Guibert.

Paa ingen Maade.

Flore.

Nei, paa ingen Maade.

Delille.

Vor Tjener er her paa Øieblikket med vort Reisetøi; men jeg bliver sandelig ganske skamfuld, Frue, naar jeg tænker paa den Forstyrrelse, vi ville foraarsage Dem.

Fru Guibert.

Jeg beder Dem, mine Herrer, lad os dog ikke tale derom. Tillader De, at jeg præsenterer Dem min Datter. (Til Flore) Saa hils dog.

Desroches.

Frøken!

Delille.

Det er os en Ære ....

Flore.

Mine Herrer — (til Moderen) Hvem af dem er det, Mama?

Fru Guibert (til Flore).

Den Yngste, ham tilhøire (Høit.) Det er mit eneste Barn. Alene Haabet om at see hende engang godt gift har givet mig Kraft til at bære Tabet af en elsket Mand. Jeg har derfor ikke forsømt at give hende den bedste Opdragelse, men De indseer nok, at i en lille Provindsby er der ikke mange Udsigter til at faae en ung Pige forsørget. Hun er lidt frygtsom af Naturen, men har forresten det bedste Hjerte. (Til Flore) Men saa siig dog Noget.

Flore (høit).

Ja, Mama.

Fru Guibert.

Tosſehoved! Er det et Svar.

Flore.

Men hvad vil Du, jeg ſkal ſige, Mama.

Fru Guibert.

Ti ſtille. Min Broder ſkriver mig til, at De holder meget af Muſik. Min Datter har en god Syngeſtemme og en ypperlig Skole. Hvis De bliver her til Middag, ſkal De faae hende at høre efter Bordet.

Desroches.

Hvorfor ikke ligeſaa godt ſtrax. Vi brænde af Begjærlighed efter at høre Frøkenens gode Skole.

Fru Guibert.

Hun er ſaa undſeelig af ſig, og iſær ligeoverfor to Herrer fra Paris. Men bed De hende ſelv.

Delille.

Gjerne. Frøken, jeg beder, jeg bønfalder Dem om, at lade os høre Deres fortryllende Stemme.

Flora.

Jeg veed ikke .... jeg tør virkelig ....

Fru Guibert (til Flore).

Gjør nu ikke ſaa megen Snak.

Flore.

Jeg troer, at jeg er forkjølet, Mama.

Fru Guibert.

Hvad er det for Paſſiar. Du er altid forkjølet, naar Du ſkal ſynge.

Flore.

Men hvad ſkal jeg da ſynge, Mama?

Fru Guibert.

Hvad Du ſelv vil (ſagte til Flore). Hold Dig blot rank og ſyng ſaa.

Flore (rømmer sig).

Det er saa flaut. (Pludselig med høi Røst)

Nei, nei, nei jeg er altfor stolt
Til at bære Ægteskabets Lænker.

Fru Guibert.

Men er Du fra Forstanden! Hvad er det for en Sang at komme med.

Flore (vedbliver).

I et saadant Slaveri
Man aldrig skal ....

Fru Guibert (til Flore).

Men saa for Pokker hold dog op. Er det en Sang for en ung, giftefærdig Pige.

Flore.

Men hvad vil Du da, jeg skal synge, Mama.

Desroches.

Frøkenen synger som en Engel.

Fru Guibert.

O, hun synger ellers tusinde Gange bedre. Men hun er altid saa undselig, naar der er Fremmede tilstede.

Delille (til Desroches).

Vent lidt, saa skal Du blot faae at see. (høit) Frøkenens Stemme maa især have gjort Indtryk paa Dig, min Ven; den maa have erindret Dig om en kjær Person.

Desroches.

Hvem mener Du?

Delille.

Naturligviis Din Kone.

Desroches.

Min Kone!

Fru Guibert.

Hans Kone!

Flore.

Min Gud! Hans Kone!

Fru Guibert.

Hvorledes, min Herre, De er gift?

Desroches.

Hvem, jeg, Frue?

Delille.

Ja, Frue, han er gift. (til Desroches) Lad mig bare raade. (høit) Og det med en fortræffelig Kone!

Fru Guibert.

I Sandhed, min Herre, jeg gratulerer Dem til, at De allerede har truffet Deres Valg. (til Flore) Gaae Din Vei, Flore.

Delille (til Desroches)

Begriber Du nu Grunden til hendes Opmærksomhed? (høit) Men hvorfor, Frue, berøve os saa hurtigt Synet af Deres elskværdige Datter?

Fru Guibert.

Jeg maa bede Dem undskylde, mine Herrer, men hun har sine Timer at passe,

Flore (til Moderen).

Men den Anden er maaskee ikke gift, Mama.

Fru Guibert.

Gjør blot, som jeg siger.

Flore.

Skal jeg saa sende Bud efter Stemmeren, Mama?

Fru Guiberl.

Nei, det behøves ikke. Gaae nu blot.

Flore (neier dybt).

Mine Herrer, De undskylder . . . .

Fru Guibert.

Det er meer end nok, lad os nu blot være alene.

(Flore gaaer.)

Sjette Scene.

De Forrige uden Flore.

Delille.

Jeg maa gjøre Dem min Compliment, Frue, i Anledning af Deres elskværdige Datter.

Fru Guibert.

O, De er altfor god! Hvad vil en lille Provindspige sige ligeoverfor Deres elegante Pariserdamer? Men, min Gud, der falder mig Noget ind; jeg har tilbudt Dem et Værelse hos mig og har ikke tænkt paa, at det er saa lille og ubeqvemt.

Delille.

Aa! det vil aldeles ikke sige Noget, Frue. Der er jo en deilig Udsigt, desuden et Bibliothek, Speile, Lænestole, efter hvad De før sagde, det er mere end godt nok til os.

Fru Guibert.

Men der er kun eet Værelse med et lille Cabinet til.

Delille.

Ja, hvad gjør det til Sagen? Der er Plads nok for os to Mandfolk! Ja, havde min Ven taget sin Kone med, som først var hans Hensigt, havde det været en anden Sag.

Syvende Scene.

De Foregaaende. Pierre med Reisetøiet.

Pierre.

Maa jeg spørge, er det her Frue Guibert boer?

Fru Guibert.

Javist, min Ven.

Pierre.

Aa, er De der, Herre! Jeg har her Deres Reisetøi, maaskee vil Fruen sige mig, hvor jeg skal lægge det?

Fru Guibert.

Strax, min Ven, François skal vise Dig Veien. Men, min Herrer . . . .

Desroches.

Fruen har Noget paa Hjertet.

Fru Guibert.

Ja — jeg er virkelig i stor Forlegenhed, naar jeg skal sige Dem Sandheden; min Tjener har, medens De var borte, underrettet mig om, at Værelset allerede var optaget.

Desroches.

Optaget, Frne?

(Pierre begynder at lægge Tøiet fra sig.)

Fru Guibert.

Nei, nei, min Ven, Du skal ikke lægge Tøiet fra Dig, jeg maa først see — François, François!

Ottende Scene.

De Forrige. François.

Fru Guibert (gjør Tegn til ham, at han skal svare Nei). Nu vel, er Herrens Værelse i Orden?

François.

Nei, endnu ikke, Frue.

Fru Guibert (vedbliver at gjøre Tegn).

Hvorledes, eudnu ikke? Hr. Gerard har altsaa ikke villet flytte sine Meubler. Det er Takken, man har for sin Tjenstagtighed. Jeg skal sige Dem, mine Herrer, ganske oprigtig, hvorledes det forholder sig. Da min Nabo hørte, at jeg havde et Værelse ledigt, bad han mig om Tilladelse til at sætte nogle Meubler derop, og da jeg nu vil have, at han skal rømme det, svarer han mig, at det først kan skee om fire Dage. Var det ikke saaledes, han sagde, François.

Francois.
Jo, Frue, om fire Dage.

Fru Guibert.
Men det er dog virkelig for galt og jeg skal vise den Herre, at . . . .

Desroches.
Nei, jeg beder Dem, Frue, gjør Dem dog ingen Uleilighed for vor Skyld.

Fru Guibert.
Jeg forsikkrer Dem, mine Herrer, jeg er virkelig fortvivlet over . . . .

Delille.
Min Gud, Fru, det er ikke værd at fortvivle over saa ringe en Sag.

Niende Scene.

De Foregaaende. Fru de Senneville.

Fru de Senneville.
God Dag, min kjære Fru Guibert, det er da en forskrækkelig Tid siden, jeg havde den Fornøielse at see Dem. Hvad seer jeg, vore to elskværdige Parisere ere her hos Dem! Men hvor er Deres elskværdige Datter? jeg længes ret efter at hilse paa hende. — Ja, man fortæller allerede i Byen, at de to fremmede Herrer skulle logere hos Dem. Men jeg kom egentlig for at bede Dem spise til Middag hos mig; De maa naturligviis tage den søde Flore med. Deres to Gjæster have allerede lovet mig at komme. Ja, jeg veed godt, at De næsten med Magt har bortført dem fra Gjæstgivergaarden, men det er jo ikke Andet, end hvad man kan vente sig af Dem, som er Tjenstagtigheden selv.

Fru Guibert.
De er virkelig altfor god, og jeg fortjener langtfra alle Deres Lovtaler.

Delille.

Det er ikke fordi Fruen mangler Villien, men destoværre svare hendes Evner ikke dertil.

Fru de Senneville.

Hvorledes mener De?

Fru Guibert.

Jeg havde smigret mig med at kunne indlogere de to Herrer hos mig.

Fru de Senneville.

Og De kan ikke?

Delille.

Netop! Fruens Nabo har destoværre sat sine Meubler op hos hende.

Fru Guibert.

Ja, jeg kan ikke noksom sige, hvor det smerter mig . . .

Desroches.

Det maa De endelig ikke tage Dem nær; vi ville strax søge et andet Logis.

Delille.

Ja, Pierre kan igjen tage Bagagen med sig.

Fru de Senneville.

Paa ingen Maade, det kan jeg aldrig tillade. Jeg er overbeviist om, at Fru Guibert har meget væsenlige Grunde, der forbyde hende at vise Dem den tilbudte Gjæstfrihed.

Fru Guibert.

Jeg haaber ikke, at Nogen vil tillade sig at formode, at . . .

Fru de Senneville.

Aldeles ikke, min kjære Frue, og jeg naturligviis mindst af Alle; men med Deres Tilladelse gratulerer jeg mig selv til, at Tilfældet har sat mig istand til at gjøre en Forsømmelse god igjen.

Delille.

Hvad er Deres Mening, Frue.

Fru de Senneville.

At De, mine Herrer, tage tiltakke med at bo hos mig. Jeg haaber ikke, at Fru Guibert tager mig det ilde op, da saa vægtige Grunde forhindrer hende selv.

Fru Guibert.

(Affides) Hvor impertinent. (Høit) Aldeles ikke, De vilde kun kjende mig daarligt, naar De kunde tro det.

Desroches.

Men jeg veed virkelig ikke, Frue, om vi kunne modtage en saadan Opmærksomhed.

Fru de Senneville.

Jeg bliver virkelig vred, hvis De siger nei; mig kan De aldrig genere, jeg har hverken Naboer eller fremmede Meubler hos mig. — (Til Pierre) Tag Du dette Tøi med Dig, min Ven, og beed min Pige vise Dig op paa mine Gjæsteværelser. (Pierre gaaer.)

Tiende Scene.

De Forrige (uden Pierre).

Fru de Senneville.

Det er sandt, hvorledes staaer Sagerne med Hr. Vernon og hans elskværdige Søster. Ere de blevne gode Venner igjen?

Desroches.

Hvorledes, Frue, De har allerede hørt . . .

Fru Guibert.

Hvilket?

Fru de Senneville.

Aa, ikke Andet end en Proces, hvormed Hr. Vernon har truet vor kjære Pariser, paa Grund af en latterlig Feiltagelse.

Desroches.

Og hvem har fortalt Dem det?

Fru de Senneville.

Det har jeg hørt af tyve forskjellige Personer. Hr. Vernon har fortalt det til sin Advokat, Advokaten til sin Skriver, han har betroet min Pige det og saaledes er den Historie bleven udbredt over hele Byen.

Delille (afsides).

Det er ogsaa en af Behagelighederne ved de smaa Byer. En Hemmelighed er Contraband, som strax bliver confiskeret.

Fru Guibert.

Jeg haaber ikke, at De fortæller, hvad der er passeret hos mig.

Fru de Senneville.

Hvad skulde man kunde fortælle derom, som ikke vilde blive til Roes for Dem, min kjære Frue? Og desuden har De jo i lang Tid været hævet over enhver Bagtalelse.

Fru Guibert.

Det Sidste er destoværre Noget, som Andre forstaae meget bedre end jeg.

Fru de Senneville.

Det vilde falde vanskeligt. Hvem tør vel sammenligne sig med Dem!

Desroches.

Men, mine Damer, jeg beder Dem . . .

Fru de Senneville.

Vær De ganske rolig; jeg er saa vant til at modtage Stikpiller af Fru Guibert. Derfor ere vi saamænd lige gode Venner, ikke sandt?

Fru Guibert.

Gudbevares! (til Delille) Jeg kan ikke udstaae det Fruentimmer; hun paatager sig altid en overlegen Mine, som er reent utaalelig.

Fru de Senneville. (til Desroches).

Herre Gud, hvor den stakkels Kone tager sig det nær.

(Høit) Men Tiden løber og jeg maa afsted. Deres Arm, Hr. Desroches. Jeg beder Dem tusinde Gange tilgive, min kjære Frue, at jeg tager Deres Fremmede med mig; men De veed jo selv, at det er nødvendigt.

Desroches.

Jeg beder Dem, Frue, være overbeviist om, at min Ven og jeg aldrig skulle glemme den venlige Modtagelse, der er bleven os til Deel i Deres Huus.

Fru Guibert.

Jeg haaber snart atter at have den Fornøielse at see Dem hos mig; De ville altid være velkomne. (Ledsager dem lige til Døren). — François, hvis nogen af de Herrer kommer igjen, er jeg ikke hjemme.

Fjerde Akt.

Scenen forestiller en aaben Plads. I Baggrunden Fru de Sennevilles Huus. Paa Siden Hr. Riflards. Mørk Aften.

Første Scene.

Fru de Senneville, Riflard.

Riflard.

I en heel Time har jeg gjort Tegn til Fruen derinde, uden at De synes at ville forstaae dem.

Fru de Senneville.

Men De maa dog være rimelig, Hr. Riflard; jeg kan dog ikke saaledes uden videre forlade mit Selskab. — Jeg saae godt de Øine, Fru Guibert og Frøken Vernon sendte hinanden, da jeg forlod Salen. Hvorfor har De kaldt mig udenfor Huset?

Riflard.

Hvorfor, Frue? Fordi jeg er meget misfornøiet med

Deres Opførsel. Hvor har De kunnet finde paa at indlogere de to Parisere hos Dem?

Fru de Senneville.

Det er jo Dem selv, der har præsenteret dem for mig.

Riflard.

Ja, jeg troede ikke, at denne lille Deroches skulde vove at rivalisere med mig. Og endnu mindre ventede jeg, at Fru de Senneville, en Dame, jeg nærer sand Agtelse og Hengivenhed for, skulde laane Øre til saadan en Pariserlaps.

Fru de Senneville

Har jeg hørt Mage! Med hvad Ret vover De at tale saaledes til mig?

Riflard.

Aa! Efter den Fod, vi staae paa med hinanden, efter at jeg har faaet baade Deres og Deres Onkels Samtykke, troer jeg dog at have Ret til at tale med Dem som Deres tilkommende Mand. Men selv uden Hensyn hertil kan jeg dog raade Dem som Ven. Og det er som Deres sande Ven, at jeg beder Dem være forsigtig. Har De ikke lagt Mærke til, hvor man har været spydig den hele Aften, hvorledes man har hvidsket i Krogene og gjort Tegn til hverandre. Og Alt paa Deres Bekostning, Frue. — Hvad mig selv angaaer, da kjender De min hidsige Charakteer; jeg har gjort mig Umage for ikke at gjøre Skandale i Aften, men derfor veed jeg nok, hvad jeg har at gjøre; og denne Desroches skal høre nærmere fra mig imorgen.

Fru de Senneville.

Min Gud, De gjør mig ganske forskrækket. Hvad er Deres Hensigt?

Riflard.

Aa, det er blot en lille Forsigtighedsregel, jeg har taget; men hvis Deres Rygte er Dem kjært, hvis De bekymrer Dem Noget om en Forbindelse, som jeg er

sikker paa vil gjøre os Begge lykkelig, saa maae disse Parisere endnu i Aften være ude af Deres Huus.

Fru de Senneville.

Men det er jo umuligt! Hvad vil min Onkel sige?

Riflard.

Deres Onkel? Han vil finde det fuldkommen rigtigt. Hr. Vernon, som kan gjøre med ham hvad han vil, naar han blot lader ham vinde i Piquet, har allerede talt med ham. Fru Guibert, som er hans Cousine, har heller ikke skaanet Dem.

Fru de Senneville.

Men det er jo en formelig Sammensværgelse. De stakkels unge Mennesker! De ønsker det imidlertid, nu vel, jeg adlyder; men denne Paastaaelighed hæver Dem ikke i mine Øine.

Riflard.

Jeg beder Dem være overbeviist om, at det alene er af sand Interesse for Deres Vel, at . . . Kun dette ene Offer, og i alle andre Henseender skal jeg være from som et Lam. Det er i den ømmeste Kjærligheds Navn, at jeg haaber . . . (han kysser hende paa Haanden).

Fru de Senneville.

Men saa see Dem dog for, der kommer Hr. Vernon.

Anden Scene.

De Forrige, Vernon.

Vernon.

Ja, jeg vidste nok, at jeg skulde træffe Dem sammen; men vær De kun ganske rolig, jeg skal ikke genere. Rigtignok ere vi Rivaler, Hr. Riflard, men her, hvor det gjælder at fordrive en Fremmed, som vil blande sig i vore Sager, ville vi glemme vort Fjendskab og forene os mod den fælles Modstander. Jeg skal fortælle Dem, hvad der vil skee, det er ikke længere nogen Hemmelighed, da hele

Selskabet er indviet deri; Deres Onkel, Frue, har bestemt, saa snart Selskabet skilles ad, at vise de to Fremmede Døren, naturligviis i al Høflighed.

Fru Senneville.

Men hvad have de da gjort Dem, de stakkels unge Mennesker?

Vernon.

De spørger, hvad de have gjort? Ere de ikke blevne modtagne paa det Gjæstfrieste af Fru Guibert; ganske vist har hun sine latterlige Sider, men det berettiger dem da ikke til at takke hende ved at gjøre Nar af hendes Huus og fortælle om et Ægteskab, hun ønskede mellem Datteren og den ene af disse Pariserherrer.

Fru Senneville.

Men dette Giftermaalsprojekt var dog virkelig latterligt, og Fru Guibert fortjener nok, at ....

Riflard.

Javist var det morsomt; men vil De ogsaa, at jeg skal være Skive for deres Vittigheder? Vor lille By udmærker sig Gud være lovet ved gode Sæder, og vi skulle strængt holde over vor Reputation.

Vernon.

Er det ikke det jeg siger! Lad os vogte os for saadanne to daarlige Subjekter; de ere istand til at fordærve os hele Byen. Jeg vil aldeles ikke tale om deres skjændige Opførsel mod mig og min Søster.

Fru Senneville (spydigt).

Ja, det er ganske vist en skammelig Streg. En saa elskværdig Dame som Frøken Vernon, hvem jeg elsker som en Søster!

Vernon.

Min Søster er en Nar, Frue, ubetænksom som et Barn, men vær De ganske rolig, jeg har taget mine Forholdsregler.

Riflard.

Og De betænker Dem endnu? Saa hør, hvad jeg

har at sige Dem. Boe disse Parisere denne Nat i Deres Huus, saa seer De aldrig mig mere. Vær saa god, nu kan De vælge.

Fru Senneville (kjælen).

Lille Tyran, som De dog er. -- De vil altsaa absolut, at jeg skal bringe Dem dette Offer. — Jeg kan ikke nægte, at det koster mig Overvindelse, men naar det ikke kan være anderledes . . . .

Riflard.

O Frue, hvorledes skal jeg takke Dem?

Vernon.

Stille! der kommer En af dem.

Tredie Scene.

De Forrige, Delille.

Delille.

Der kan dog ikke tænkes noget Elskværdigere end det Selskab, De har samlet hos Dem, Frue. Mine Herrer, jeg maa gjøre Dem min Compliment for den gode Tone, som hersker hos Dem. Det er først i Deres By, at jeg har truffet dette oprigtige Venskab, denne Elskværdighed og fremfor Alt denne store Gjæstfrihed, som berømmedes saa meget hos vore Forfædre.

Vernon.

Vi ansee det kun for vor Pligt, min Herre, at tage vel imod de Fremmede, som fortjene det.

Riflard.

Ganske rigtigt; men vi vide ogsaa, hvorledes vi skulle bære os ad mod dem, som kun komme til vor By for at gjøre Nar ad os.

Delille.

Det er saamæn ikke mere end billigt. (Afsides) Hvad Pokker mon de have i Sinde.

Vernon.
Men jeg seer Klokken er mange, og det er nok paa Tiden at skilles ad.

Riflard.
Ah! der have vi jo det hele Selskab.

Fjerde Scene.

De Forrige, Desroches, Fru Guibert, Flore, Constance.

Fru Guibert (med en tændt Lygte i Haanden).
Jeg forsikkrer Dem, at jeg har givet Dem de to fiches; jeg husker det altfor godt.

Constance.
Og jeg forsikkrer Dem, at De har forglemt at give mig dem. Jeg ventede længe paa, at De selv skulde huske det; det er saa ubehageligt at kræve Folk i Spil.

Fru de Senneville.
Hvorledes, vil De allerede forlade mig saa tidligt, mine Damer.

Fru Guibert.
Saa tidligt, Klokken er strax ni.

Fru de Senneville.
Ja, jeg vil ikke plage Dem. De undskylder, at jeg gaaer tilbage til min Onkel.

Riflard (til Fru de Senneville),
Farvel, smukke Frue, vær overbeviist om . . . .

Fru de Senneville (til Riflard).
Tag Dem iagt, man lægger Mærke til os. (høit) Godrolig Nat, mine Damer, jeg haaber, vi sees imorgen igjen.
(gaaer)

Desroches (til Fru Guibert).
Tillader De, jeg byder Dem min Arm?

Fru Guibert.

Jeg takker Dem mange Gange, men vi boe lige herved, vi kunne meget godt gaae alene. Gaae foran Flore og pas paa, at Du ikke stænker Dig.

Flore.

Ja, Mama.

Fru Guibert.

Farvel, Frøken Vernon. De kan være rolig for, jeg har givet Dem de to fiches.

Constance (til Vernon).

Naar jeg endelig engang vinder i Kort, kan jeg ikke engang faae, hvad jeg skal have. Og saa maa man ovenikjøbet betale Kortpenge hos Fru de Senneville.

Vernon.

Ja, hvad vil Du spille for?

Fru Guibert.

Farvel, mine Herrer; det er mig en Trøst at vide, at Fru de Senneville har været istand til at vise Dem den Gjæstfrihed, som tilfældige Omstændigheder forbød mig.

Vernon.

Farvel, mine Herrer, vi sees igjen.

Riflard.

Mine Herrer, vi sees ogsaa igjen.

Femte Scene.

Desroches, Delille.

Desroches.

Jeg synes, de gjøre Nar ad os.

Delille.

Det er saamæn meget muligt. Naa, min Ven, hvad synes Du saa om Opholdet i denne By? Hr. Vernon hader Dig, Fru Guibert giver Dig Stikpiller, og Hr. Riflard truer Dig. Det er meget omgjængelige Folk.

Desroches.

Ja, synderlig morsom var Aftenen rigtignok ikke. Først maatte jeg sidde og høre paa Onkelens gamle Historier, saa spille tre Partier Wist med tre gamle Fruentimmer og tilsidst lege Panteleg med en heel Flok Børn.

Delille.

Og lagde Du Mærke til, hvorledes man hviskede i Krogene og saae paa os med nogle Øine, som . . . .

Desroches.

Ja, man skulde troe, de antoge os for udenlandske Dyr.

Delille (ironisk).

Men hvad gjør det til Sagen, Byen er meget behagelig, Luften frisk, Promenaderne deilige

Desroches.

Gjør Du kun Nar ad mig, saa meget Du lyster, jeg fortryder dog ikke, at vi ere blevne her For mig er det tilstrækkellgt, at Fru de Senneville boer her, og at vi igjen boe hos hende. — Jeg spadserede alene med hende i Haven.

Delille.

Ja, endogsaa temmelig længe.

Desroches.

Det var hende, som bad mig holde Onkelen med Selskab.

Delille.

Det er et sikkert Tegn paa, at Du har gjort Indtryk paa hende.

Desroches.

Og Du maa indrømme mig, at hun nok er istand til at erstatte En alle de øvrige Ubehageligheder.

Delille.

Men Dine Rivaler, Riflard og Vernon?

Desroches.

Aa! Hun har forsikkret mig, at hun aldrig har tænkt paa Nogen af dem.

Delille.

Ja, naar hun selv har sagt det, saa kan Du jo stole derpaa.

Desroches

Det er nu Din Fornøielse altid at være af en anden Mening end jeg.

Delille.

Gudbevares, naar Du ønsker det, vil jeg saamæn gjerne troe, at hun er Elskværdigheden selv; men spild nu blot ikke Tiden her; skynd Dig ind, hun længes vist efter Dig.

Desroches.

Gjør Du kun Nar, den som leer sidst, leer bedst. Men hvad er det? Der kommer jo Pierre med vort Tøi.

Sjette Scene.

De Forrige. Pierre (med Reisetøiet).

Desroches.

Hvad skal det betyde? Hvor skal Du hen med Tøiet?

Pierre.

Det skal sige saameget som, at vi maae flytte igjen, Herre.

Delille.

Tak Skjæbne!

Pierre.

Pigen leverede mig Tøiet og et Brev fra Fru Senneville, som nok vil forklare Herren ....

Desroches.

Et Brev, kom med det! (han læser) „Min Herre! Det vilde have været min Onkel og mig særdeles kjært at kunne gjengjælde den Gjæstfrihed, hvormed Deres Onkel modtog mig i Paris, men destoværre er det blevet mig umuligt. Omsorgen for mit gode Navn og Rygte

tillader mig ikke at beholde Dem længere i mit Huus." — Hendes gode Navn og Rygte! Kan Du forstaae det?

Pierre.

Jeg har et Brev endnu til Herren.

Deroches.

Fra hvem?

Delille.

Lad os see.

Desroches (læser).

„Jeg har lagt Mærke til, at De søger at insinuere Dem hos Fru de Senneville. Men jeg kan lade Dem vide, min Herre, at jeg før har givet Fremmede en Lektion, som have jaget paa mine Enemærker, og jeg har altfor megen Interesse for Dem til at jeg skulde opsætte længere, hvad De synes at trænge saa haardt til. Jeg venter Dem derfor imorgen ved Solopgang i den lille Lund. Jeg har Sabel og Pistoler med og haaber, at De gjør mig den Ære at indfinde Dem. François Riflard." — Den uforskammede Karl! Han kan være sikker paa, at jeg skal komme, og jeg skal give ham en Lektion, han ikke skal glemme saasnart igjen.

(Pierre tager endnu et Brev op af Lommen.)

Delille.

Hvadfornoget? Ect endnu!

Desroches.

Lad mig see: I den franske Republiks 9de Aar etc.... Jeg, Christophe — Hyacinthe de Bon Alois, Birkedommer og Skriver her paa Stedet, tilkjendegiver herved, at for mig har Jomfru Augustine Catherine, ogsaa kaldet Nina Vernon, andraget paa . . .

Delille.

Tak, der har Du da den Stevning, Hr. Vernon truede Dig med.

Desroches

Men det er jo et reent Helvede, vi ere komne i her.

Delille.

Hvorledes! Dette Tilflugtssted for den sande Dyd og Lyksalighed!

Desroches.

Du skulde ikke have et Brev endnu?

Pierre.

Nei Herre, nu har jeg ikke flere.

Desroches.

Det var endda godt.

Delille.

Men nu har jeg et, min Ven, som jeg i dette Øieblik har modtaget, og som maaskee ikke kunde komme paa nogen beleiligere Tid end denne, hvor Du synes at have faaet nok af den landlige Uskyldighed.

Desroches.

Hvad mener Du?

Delille.

Vær saa god og læs selv.

Desroches (læser).

„Min Herre; da jeg har bragt i Erfaring, at jeg skal være Aarsag til Deres uventede Brud med Fru Belmonte, anseer jeg det for min Pligt ligeoverfor hende, hvem jeg nærer den største Agtelse og Hengivelse for, at oplyse Dem om, hvor uberettiget Deres Mistanke har været, idet jeg haaber, at De heraf for Fremtiden vil lære ikke saaledes at dømme efter et ydre Skin, men mere lade Fornuft og Besindighed, Egenskaber, der aldrig maae savnes hos en Mand, raade over Deres Handlinger. De maa da vide, at jeg, der har kjendt Fru Belmonte fra vi begge vare Børn, efter mange Aars Adskillelse var kommen til Paris i en hemmelig diplomatisk Sendelse fra min Regjering, at denne var Grunden til, at Fru Belmonte ikke præsenterede mig for Dem, og at jeg først nu, da jeg er paa Tilbagereisen til Amerika, hvor jeg ventes af en elsket Hustru, seer mig istand til at oplyse Dem om, at Glæden over saa uventet at gjensee en Barndomsven

bragte Fru Belmonte til at modtage mig med en Venlighed, som De i Deres Fremfusenhed ansaae for grundet i en utilladelig Kjærlighed. Idet jeg haaber, at denne Erklæring vil være tilstrækkelig til at bringe Dem til at indsee og fortryde Deres ubesindige Opførsel,

forbliver jeg etc.

Edward de Rochet.

Hvorledes! skulde det være muligt? Og jeg som . . ., men, bedste Ven, vi maae øieblikkelig tilbage til Paris og paa mine Knæ vil jeg bede Din Cousine tilgive mig min uretfærdige Mistanke.

Delille.

Og Din Duel med Hr. Riflard?

Desroches.

For Pokker, det er ogsaa sandt.

Delille.

Ja, det bliver vel det Bedste at faae den afgjort strax; (ringer paa Riflards Dør) Hr. Riflard! Hr. Riflard! Han kan da ikke være gaaet i Seng endnu.

Syvende Scene.

De Forrige, Riflard
(aabner Vinduet i Slaabrok og med Nathue paa Hovedet).

Riflard.

Hvem der? Ah; det er Dem, mine Herrer!

Delille.

Javist, Hr. Riflard. Maa jeg bede Dem at komme hurtigt ned, min Ven venter Dem til Duellen.

Riflard.

Hvad behager? Nei Tak! Jeg slaaes ikke efter Solnedgang. Imorgen er jeg til Tjeneste.

Delille.

Men det er umuligt. Min Ven reiser i Nat til Paris for at holde Bryllup. Vognen er allerede forspændt.

Riflard.

Han vil gifte sig i Paris, siger De; det er en anden Sag. Vær saa god, reis De kun. Gifte Mænd har jeg al mulig Respekt for, det er kun Ungkarlene jeg ikke kan lide, fordi de jage paa mit Gebeet.

Delille.

Vi takke særdeles. Hr. Riflard maa jeg anmode Dem om at overbringe vor Afskedshilsen til vore fælles Bekjendte her i Byen. Vi ønske Dem til Lykke med Fru de Senneville; siig Fru Guibert, at hendes Datter har altfor mange Talenter til ikke snart at finde en Mand, glem endelig ikke den elskværdige Frøken Vernon og søg fremfor Alt stadigt at bevare den fine Takt og gode Tone, som har gjort Deres By saa overordenlig tiltrækkende for os. (De gaae.)

Riflard (alene).

Ærbødigste Tjener! — Det kom jeg saa Skam godt fra; jeg skulde mene, at jeg har trukken mig ud af denne Sag som en galant Mand, og, hvad der glæder mig meest, jeg troer at disse to Parisere have faaet Respekt for vor lille By.

